

ตัวอย่างคำถามและแนวตอบ

คำถาม จงอธิบายว่าอะไรเป็นสิ่งจูงใจเบื้องหลังการก่อตั้งอาณานิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือ

แนวตอบ สิ่งจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการก่อตั้งอาณานิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกา ประกอบด้วยสองส่วนใหญ่ คือ สิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ และสิ่งจูงใจที่มีค่าใช้จ่ายทางเศรษฐกิจ

1. สิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ ที่นับว่าสำคัญได้แก่

(1) แนวคิดของลัทธิพาณิชย์นิยม: แนวคิดของพวกพาณิชย์นิยมเห็นว่าอาณานิคมในอเมริกาจะช่วยขยายการค้าของอังกฤษ ช่วยกระตุ้นการเดินทางเรือ และสร้างตลาดให้แก่สินค้าอุตสาหกรรมของอังกฤษ รวมทั้งยังเป็นแหล่งวัตถุดิบอันมีค่าแก่อังกฤษด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีวัตถุดิบจำนวนมากสำหรับการต่อเรือซึ่งได้แก่ ไม้ซุงไม้ทำเสากระโดงและน้ำมันยาง เป็นต้น การได้ป่าไม้จากอเมริกาต่อเรือจึงเป็นสิ่งสำคัญต่ออังกฤษมาก เนื่องจากขณะนั้นอังกฤษกำลังแข่งขันชิงอำนาจทางทะเลกับสเปน โปรตุเกส และฮอลันดา

(2) ความหวังในการปลูกพืชเมืองร้อน เช่น ผลไม้ที่ปลูกไม่ได้ในอังกฤษ ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งในการจัดตั้งอาณานิคม

(3) ความหวังที่จะค้นพบเส้นทางไปตะวันออกเส้นทางใหม่

(4) ความคิดที่จะแสวงหาโลหะมีค่า คือ ทองคำ และเงินในอเมริกา ความกระหายโลหะมีค่านี้นี้มีมากในอังกฤษ เนื่องจากเห็นว่าสเปนประสบความสำเร็จในเม็กซิโก และอเมริกาใต้ แต่เมื่อไม่พบโลหะมีค่าปริมาณมากพอในอาณานิคมแห่งแรก Captain John Smith ก็โน้มน้าวคนให้หันมาสนใจสิ่งมีค่าที่แท้จริงของอาณานิคมคือผืนแผ่นดินอันไพศาลและอุดมสมบูรณ์

(5) ความมุ่งหวังที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดีกว่าในอาณานิคม การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างในการเกษตรของอังกฤษในศตวรรษที่ 15 และ 16 เกิดจากการที่ความต้องการขนสัตว์มีมากขึ้น ทำให้เจ้าของที่ดินจำนวนมากเปลี่ยนจากการปลูกพืชมาเลี้ยงแกะขนานใหญ่ ผลคือมีการล้อมรั้วที่ดินเป็นผืนใหญ่ ทำให้คนงานในที่นาถูกบีบบังคับให้ออกจากที่ดิน เพื่อไปหางานทำในเมืองแต่มีจำนวนมากที่หางานทำไม่ได้ ประกอบกับประชากรเพิ่มมากขึ้นอุตสาหกรรมไม่สามารถดูดซับได้หมด จึงมีผู้ที่ว่างงานจำนวนมากซึ่งเห็นว่าเมื่อไม่มีความหวังในอังกฤษ ก็มุ่งจะไปยังโลกใหม่ซึ่งอาจเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดีกว่าได้

(6) สิ่งสูงใจที่นับว่าสำคัญที่สุด คือ ความปรารถนาจะถือครองที่ดิน ในความคิดของชาวยุโรปขณะนั้นถือว่า การถือครองที่ดินเป็นสิ่งที่แสดงถึงความมั่งคั่ง การเป็นคนชั้นสูง ดังนั้นโอกาสที่จะได้ถือครองที่ดินในโลกใหม่ จึงกระตุ้นความฝันของคนจำนวนมากในอังกฤษให้อพยพไปตั้งถิ่นฐานในอเมริกา นอกจากนี้โลกใหม่ยังเปิดโอกาสให้แก่บรรดาพวกช่างฝีมือต่าง ๆ ด้วยซึ่งพบว่าโอกาสของเขานในอังกฤษนั้นมีจำกัดอันเนื่องมาจากมีสมาคมช่างฝีมือผูกขาด

2. สิ่งสูงใจที่มีไขปัจจัยทางเศรษฐกิจ การอพยพไปยังอาณานิคมนอกจากปัจจัยทางเศรษฐกิจแล้วยังมีปัจจัยอื่น ๆ อีก อาทิ ความมุ่งหวังที่จะได้สิทธิและเสรีภาพทางศาสนา ตัวอย่างเช่น การอพยพของพวก Calvinist อังกฤษที่เคยไปตั้งหลักแหล่งอยู่ในฮอลันดา พวก "Pilgrim" เหล่านี้ถูกลงโทษทางศาสนา เพราะไม่ยอมรับนับถืออำนาจสูงสุดทางศาสนจักรของกษัตริย์และประสงค์ที่จะจัดตั้งนิกายใหม่ของตนขึ้นต่างหาก เมื่อโอกาสเปิดให้พวก Pilgrim เหล่านี้จำนวน 102 คน ได้ลงเรือ Mayflower จากเมืองท่าพลีมัธมาขึ้นฝั่ง Massachusetts ในวันที่ 11 ธันวาคม 1620 นอกจากนี้พวก Puritans ซึ่งเป็นกลุ่มเคร่งศาสนาอีกกลุ่มหนึ่งก็ได้อพยพครั้งใหญ่ในช่วงปี 1628-1640 ซึ่งในช่วงดังกล่าวพวกนี้กำลังอยู่ในสภาวะตกต่ำ และหวาดกลัวเนื่องจากการลงโทษทางศาสนาที่ดำเนินอยู่ในอังกฤษขณะนั้น มีการใช้พระราชอำนาจของกษัตริย์เพื่อรักษาแบบฉบับเดิมของนิกายทางศาสนา ให้อยู่ภายใต้อำนาจของกษัตริย์และสังฆราชอย่างสมบูรณ์ พวก Puritans ส่วนใหญ่จึงเชื่อว่าหนทางที่ดีที่สุด คือ อพยพไปยังโลกใหม่ ในการอพยพครั้งใหญ่ในช่วง 1628-1640 มีผู้อพยพราว ๆ 20,000 คน ส่วนใหญ่เป็นพวก Puritans นอกจากการลี้ภัยทางศาสนาแล้ว บางกลุ่มที่ไปเพื่อลี้ภัยทางการเมือง นั่นคือ เมื่อเกิดสงครามกลางเมืองขึ้นในอังกฤษในปี 1642 ก็ได้มีการลี้ภัยของพวกคาวาเลียร์ (Cavalier) ซึ่งเพิ่มจำนวนมากเต็มที่ในปี 1649 และดำเนินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งปี 1660 การอพยพของพวกคาวาเลียร์เป็นสาเหตุให้ประชากรของเวอร์จิเนียเพิ่มขึ้นเกือบ 40,000 คน ในปี 1670

นอกจากลี้ภัยทางศาสนาและการเมืองแล้ว บ้างก็อพยพไปเพื่อการผจญภัย เป็นต้น อย่างไรก็ตามเมื่อกล่าวโดยทั่วไปแล้ว สรุปได้ว่าผู้อพยพส่วนใหญ่ต่างก็อพยพไปอาณานิคมเพราะคิดว่าเขาจะได้มีชีวิตใหม่ที่ดีขึ้น

คำถาม ในสมัยอาณานิคมได้มีความพยายามส่งเสริมอุตสาหกรรมในรูปแบบของโครงการอุดหนุนทางด้านการเงินและข้อจำกัดต่าง ๆ อย่างไรบ้าง จงอธิบาย

แนวตอบ ในสมัยที่เป็นอาณานิคมของอังกฤษ รัฐบาลของแต่ละอาณานิคมได้พยายามที่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมในอาณานิคมของตนขึ้น เนื่องจากความยึดถือในลัทธิพาณิชย์นิยมที่แพร่หลายในขณะนั้นรวมทั้งเพื่อไม่ให้เกิดความขาดแคลนขึ้น และเพื่อช่วยประหยัดเงินโลหะซึ่งมีน้อยไม่ให้อุตสาหกรรมเสียไปมากนักจากการส่งสินค้าเข้าประเทศ

อุตสาหกรรมด้วย ความพยายามในการส่งเสริมอุตสาหกรรมนี้เป็นในรูปของ โครงการอุดหนุนทางการเงิน (financial aid) และข้อจำกัดต่าง ๆ (Regulation)

1. โครงการอุดหนุนทางการเงิน ประกอบด้วยมาตรการ

(1) การจ่ายเงินช่วยเหลือ (bounty) ใช้ในการส่งเสริมการผลิตทั้งด้านวัตถุดิบและผลผลิตสำเร็จรูป ด้วยการที่รัฐจะจ่ายเงินช่วยเหลือให้แก่ผู้ผลิตทุกคนในอุตสาหกรรมที่รัฐเห็นว่าสำคัญหรือขาดแคลนอยู่ เช่น การขาดแคลนผ้า ทำให้เกือบทุกอาณานิคมให้เงินช่วยเหลืออุตสาหกรรมนี้ ตัวอย่างเช่น ในปี 1671 Maryland ได้ออกกฎหมายให้เงินช่วยเหลือเป็นยาสูบหนัก 1 ปอนด์ สำหรับ hemp ทุก ๆ ปอนด์ที่ปลูก และยาสูบหนัก 2 ปอนด์ สำหรับ flax ทุก ๆ ปอนด์ เป็นต้น ส่วนการจ่ายเงินช่วยเหลือในการผลิตอื่น ๆ มิได้บ่อยนักหรือไม่สำคัญนัก แต่ก็มีกรณีให้เงินช่วยเหลือบางครั้งบางคราวแก่การต่อเรือและการผลิตสินค้า อาทิเช่น น้ำมันดิน โปแตช เกลือ คราม ไวน์ ดินปืน และการผลิตอาวุธ เป็นต้น

(2) การให้รางวัล (prizes) และ เงินแถมพิเศษ (premiums) เป็นอีกวิธีหนึ่งในการส่งเสริมการผลิต เช่น ในปี 1693 Virginia ได้ออกกฎหมายกำหนดให้แต่ละแขวงจ่ายเงินรางวัลประจำปีเป็นยาสูบหนัก 800, 600 และ 400 ปอนด์ แก่ผ้าลินินที่ชนะการประกวดรางวัลที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ ในปี 1722 Massachusetts เสนอให้จ่ายราคาให้ 2 เท่าแก่ผ้าลินินที่ดีที่สุด 3 ลำดับแรก ในทุกแขวงซึ่งผลิตจากบ้านที่ปลูกได้เอง นอกจากนี้ยังได้ให้เงินแถมพิเศษแก่การผลิตสินค้าใดเป็นครั้งแรกอีกด้วย เช่น ในปี 1712 South Carolina เสนอจ่ายราคาตันละ 40 ชิลลิงสำหรับโปแตช 500 ตันแรกที่ผลิตขึ้นในอาณานิคม และให้รางวัลคนละ 50 ปอนด์ สำหรับบุคคล 2 คนแรกที่ริเริ่มดำเนินกิจการนี้ ในอาณานิคมอื่น ๆ ได้เสนอการให้รางวัลนี้แก่การผลิตครั้งแรกในสินค้าต่าง ๆ อาทิ ผ้าลินิน เหล็ก เครื่องเหล็ก เกลือ และดินปืน

(3) การจ่ายเงินอุดหนุน (subsidy) จ่ายให้แก่ผู้ผลิตอุตสาหกรรมเฉพาะรายเป็นพิเศษ ตัวอย่างเช่น Virginia ได้จ่ายเงินอุดหนุนเป็นยาสูบหนัก 10,000 ปอนด์ แก่พันเอก Edmond Scarborough ถ้าหากเขาทำการผลิตเกลือได้ 800 บุชเชล ในปี 1660 ในปี 1727 Massachusetts นอกจากจ่ายเงินช่วยเหลือตามปกติคือ 20 ชิลลิงต่อม้วนแล้วยังจ่ายเงินอุดหนุน 3 ชิลลิงต่อผ้าลินินขาว 1 ม้วน เป็นเวลา 10 ปี อีกด้วย

(4) การยกที่ดินให้โดยไม่คิดมูลค่า วิธีที่นิยมใช้ในอาณานิคมนิวอิงแลนด์ คือ การยกที่ดินให้แก่อุตสาหกรรมใหม่ ๆ เช่น ในปี 1735 Massachusetts ให้ที่ดิน 1,500 เอเคอร์ แก่ Thomas Plaisted และให้เงินกู้ยืม 800 ปอนด์สำหรับการผลิตโปแตช นอกจากนี้ปรากฏว่าเมืองก็มักจะให้ที่ดินเป็นพิเศษเพื่อประกันการก่อตั้งอุตสาหกรรมที่ต้องการ ด้วยเหตุนี้ในปี 1643 Boston ได้ให้ที่ดิน 300 เอเคอร์แก่ผู้ก่อตั้งโรงสีข้าวโพดที่ใช้พลังน้ำขึ้น

(5) การยกเว้นภาษี (remission of taxes) เป็นการช่วยเหลืออีกแบบหนึ่งเช่น Connecticut ยกเว้นภาษีแก่เรือที่ยังไม่ปล่อยลงน้ำ และในปี 1669 ได้ยกเว้นภาษีให้แก่อุตสาหกรรมเหล็กที่ New Haven เป็นเวลา 7 ปี และมีหลายอาณานิคมที่พยายามส่งเสริมการผลิตโดยให้ถือสินค้าบางอย่างเป็นเงินชำระภาษีได้ เช่น กฎหมาย Virginia ปี 1682 ยอมให้มีการใช้ป่าน ปอ หนังฟอก น้ำมันดินและไม้ซุงชำระภาษีได้

(6) การอนุญาตให้ผูกขาด (monopoly) ในบางโอกาสอาณานิคมก็มักใช้วิธีการอนุญาตให้มีการผูกขาดเป็นเครื่องส่งเสริมอุตสาหกรรมใหม่ด้วย แต่ไม่นิยมมากนัก เช่น ในปี 1641 Massachusetts และ Connecticut มีกฎหมายห้ามการผูกขาดยกเว้นในการคิดค้นใหม่ ๆ และให้ผูกขาดระยะสั้นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ในปี 1641 Massachusetts ให้สิทธิผูกขาดเป็นเวลา 10 ปีแก่ Samuel Winslow ในการผลิตเกลือด้วยวิธีใหม่ และในปี 1636 ก็มีการให้สิทธิผูกขาด 21 ปีแก่ John Winthrop ในการผลิตเกลือด้วยวิธีใหม่ด้วย เป็นต้น สิทธิผูกขาดนี้ยังมีให้แก่อุตสาหกรรมอื่น เช่น สบู่ การแปรรูปป่านปอ แก้ว เครื่องเคลือบเหล็กที่ตั้งขึ้นในชุมชนและแก่โรงสีข้าวโรงแรกด้วย อย่างไรก็ตามการให้การผูกขาดนี้แก่ชาวอาณานิคมเป็นในรูปการส่งเสริมการก่อตั้งธุรกิจ มากกว่าจะเป็นการให้รางวัลแก่การคิดค้นใหม่ ๆ

2. ข้อจำกัดต่าง ๆ นโยบายพาณิชย์นิยมนอกจากการส่งเสริมในรูปความช่วยเหลือทางการเงินแล้วยังมีข้อจำกัดต่าง ๆ อีกด้วย ตัวอย่างที่ดี คือ กำแพงภาษี และกฎหมายจำกัดการส่งออก

(1) การจำกัดการส่งออก ในสมัยอาณานิคมเกือบทุกอาณานิคมได้ออกกฎหมายห้ามการส่งออกสินค้าที่เป็นที่ต้องการของอุตสาหกรรมในท้องถิ่น เช่น Virginia Maryland Connecticut Massachusetts New York New Jersey North Carolina และ Pennsylvania ได้ผ่านกฎหมายห้ามส่งออกหนังสัตว์หรือขนสัตว์ เป็นต้น บางอาณานิคมได้รวมรายการขนแกะ เหล็ก ไม้ซุง และวัสดุสำหรับการต่อเรือเข้าไปด้วย นอกจากนี้ก็ยังมีระเบียบภาษีขาออก เช่น Georgia และ North Carolina ได้ใช้วิธีนี้กับการส่งออกหนังสัตว์

(2) การตั้งกำแพงภาษี ได้ใช้กันทั่วไปในอาณานิคม โดยกำแพงภาษีบางอย่างเก็บเพื่อรายได้ และบางอย่างเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมท้องถิ่นจากการตีตลาดของสินค้าต่างประเทศ อย่างไรก็ตามความพยายามของอาณานิคมในการเก็บภาษีสินค้านำเข้าจากอังกฤษก็ทำได้จำกัดมากเนื่องจากตั้งแต่ปี 1724 รัฐบาลอังกฤษได้ห้ามอาณานิคมเก็บภาษีสินค้านำเข้าจากอังกฤษ ดังนั้น กำแพงภาษีของอาณานิคม จึงใช้ได้กับสินค้าจากประเทศอื่นเท่านั้น การตั้งกำแพงภาษีจึงไม่ค่อยได้ผล

คำถาม จงอธิบายหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติต่อไปนี้

(1) Navigation Act of 1651 & 1660

(2) Staple Act of 1663

(3) Molasses Act of 1663

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงนโยบายและโครงสร้างระบบภาษีของอาณานิคมมาโดยละเอียด

แนวตอบ ในสมัยที่ยังคงเป็นอาณานิคมของอังกฤษอยู่นั้น อาณานิคมส่วนใหญ่ทำการจัดเก็บภาษีด้วยวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 3 ประการ คือ (1) เพื่อชดใช้ค่าใช้จ่ายดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐ (2) เพื่อจ่ายชำระหนี้ และ (3) เพื่อใ้ถ่ถอนตัวสินค้าเชื่อ (bills of credit) ในการพิจารณาถึงนโยบายภาษีของอาณานิคม สามารถดูได้จากโครงสร้างภาษีของอาณานิคมตัวแทนของแต่ละภูมิภาค ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 เขตด้วยกัน คือ

1. อาณานิคมนิวอิงแลนด์ : Massachusetts จัดเป็นตัวแทนของอาณานิคมนิวอิงแลนด์ที่ใหญ่ที่สุดและสำคัญที่สุด ภาษีหลักสำคัญใน Massachusetts ก็คือ

1.1 ภาษีรัชชูปการ (poll tax) เป็นภาษีที่เก็บจากชายฉกรรจ์ทุกคนในอาณานิคม

1.2 ภาษีทรัพย์สิน (property tax) เป็นภาษีที่เก็บโดยการประเมินค่าของทั้งทรัพย์สินส่วนบุคคลและที่ดิน นอกจากนี้ Massachusetts ยังได้พยายาม (แต่ยกเลิกไปในไม่นาน) คิดรูปแบบหยาบ ๆ ของภาษีรายได้ ซึ่งเรียกว่า a faculty tax ภายใต้รูปแบบของภาษีนี้อีกคือ คนงานทุกคนที่มีรายได้มากกว่า 18 เพนนีต่อวันจะต้องจ่าย 3 ซิลลิง 6 เพนนีต่อปีนอกเหนือจากภาษีรัชชูปการตามปกติ **1.3 ภาษีสรรพสามิต (excise tax)** เป็นภาษีเก็บจากเหล้า และ กาแฟ และ **1.4 ภาษีศุลกากร (tariff)** จัดเก็บภาษีขาเข้าโดยเฉพาะจากไวน์เป็นรายการที่สำคัญที่สุด

2. อาณานิคมตอนกลาง : New York ถือเป็นตัวแทนของอาณานิคมตอนกลาง ใช้ระบบภาษีแบบผสม ระหว่างที่ยังเป็นอาณานิคมของฮอลันดา เจ้าของที่ดินรายใหญ่ต่อต้านภาษีที่ดิน ผลก็คือ อาณานิคมต้องอาศัย **2.1 ภาษีสรรพสามิต** เป็นส่วนใหญ่จากไวน์ เบียร์และเหล้า ในสมัยที่มาเป็นอาณานิคมของอังกฤษแล้ว อังกฤษได้นำเอา **2.2 ภาษีทรัพย์สิน** และ **2.3 ภาษีศุลกากร** ซึ่งได้กลายเป็นแหล่งรายรับที่สำคัญระหว่างสงคราม French-Indian War รายได้จากภาษีขาเข้าถึงจุดสูงสุด คือ 10,000 ปอนด์ต่อปี ทั้งนี้เนื่องจากความชอบดื่มไวน์ที่นำเข้ามาของทหารอังกฤษและทหารอาณานิคม แม้กระทั่งในช่วงสงบรายรับจากภาษีขาเข้าก็มีความสำคัญมาก รายรับโดยเฉลี่ยจากปี 1764-1775 ราว ๆ 4,500 ปอนด์ ต่อปี

3. **อาณานิคมตอนใต้ : Virginia** เป็นตัวแทนอาณานิคมตอนใต้ สำหรับอาณานิคมตอนใต้ส่วนใหญ่ถูกควบคุมโดยเจ้าของที่ดินขนาดใหญ่ จึงไม่ยอมให้มีการเก็บภาษีทรัพย์สินคือที่ดิน ดังนั้นรายรับหลักก็คือ 3.1 **ภาษีรัฐชูปการ** และ 3.2 **ภาษีทางอ้อม** รูปแบบต่าง ๆ ในปี 1619 Virginia ได้จัดเก็บภาษีครั้งแรกในรูปภาษีรัฐชูปการ เป็นยาสูบหนัก 1 ปอนด์ต่อหัว ภาษีรัฐชูปการและภาษีที่เก็บจากการส่งออกยาสูบ ยังคงเป็นรายได้หลักของ Virginia มาจนกระทั่งประมาณปี 1700 นอกจากนี้ก็มีการใช้ 3.3 **ภาษีทรัพย์สิน** บ้างแต่เฉพาะในเวลาฉุกเฉินและเมื่อภาวะฉุกเฉินสิ้นสุดลงก็เลิกเก็บ หลังปี 1700 ภาษียาสูบและภาษีทางอ้อมอื่น ๆ ถูกใช้อย่างกว้างขวางเพื่อชดใช้ค่าใช้จ่ายปกติของรัฐบาล ส่วนภาษีรัฐชูปการจะถูกใช้เป็นระยะ ๆ

สำหรับภาษีท้องถิ่น (local taxes) ในแต่ละภูมิภาคปกติใช้รูปแบบของอาณานิคม ในอาณานิคมตอนใต้ รายจ่ายส่วนท้องถิ่นจ่ายจากภาษีรัฐชูปการ ในขณะที่ในอาณานิคมตอนกลางและนิวอิงแลนด์ ใช้ภาษีรัฐชูปการและภาษีทรัพย์สิน นอกจากนี้ในบางเมืองจัดเก็บภาษีพิเศษและใช้ค่าธรรมเนียมและใบอนุญาต

สรุป โครงสร้างภาษีของอาณานิคม ซึ่งเน้นในภาษีทรัพย์สิน ภาษีสรรพสามิต และภาษีขาเข้าก็ได้เป็นแบบแผนที่ดำเนินต่อมาจนถึงสมัยสงครามอิสรภาพ

คำถาม จงอธิบายถึงหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติต่อไปนี้

- (1) Sugar Act of 1764
- (2) Stamp Act of 1765
- (3) Townshend Revenue Act 1767

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติต่อไปนี้

- (1) Prohibition against printing paper money, 1764
- (2) Tea Act of 1773
- (3) Coercive or Intolerable Acts of 1774

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม เพราะเหตุใดสภาพถนนในสหรัฐอเมริกาในช่วง 1790-1860 จึงมีสภาพเลวเป็นส่วนใหญ่และได้มีการพยายามปรับปรุงขึ้นเพราะเหตุใด และด้วยวิธีใด จงอธิบาย

แนวตอบ หลังสงครามอิสรภาพ ความไม่สะดวกในเรื่องการคมนาคมขนส่งของอเมริกายังไม่เป็นที่รับรู้ จนกระทั่งในปี 1812 ซึ่งเกิดสงครามทำให้มีความกระตือรือร้นที่จะให้มีระบบการคมนาคมขนส่งที่ดีขึ้น ในปี 1812 ระบบถนนในสหรัฐอเมริกา ประกอบขึ้นด้วยเส้นทางถนนในชนบทจากหน่วยเกษตรไปยังหมู่บ้านที่ใกล้ที่สุด ข่ายติดต่อก

ของถนนในท้องถิ่นด้วยกันสามารถทำให้เดินทางจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งได้ แต่ถนนเหล่านี้ส่วนมากคุณภาพไม่ดีและบางครั้งแทบจะเรียกไม่ได้ว่าเป็นถนน สาเหตุที่สภาพถนนในสหรัฐอเมริกาในช่วง 1790-1860 อยู่ในสภาพที่เลวเป็นส่วนใหญ่นั้นก็เนื่องจากปัจจัยหลายประการ อาทิ

(1) โดยทั่วไปการสร้างถนนเป็นเรื่องของรัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งขาดแคลนเงินทุนที่จำเป็นสำหรับบริหารในการสร้างถนนให้เพียงพอได้

(2) ถนนมักสร้างโดยแรงงานของท้องถิ่นอุทิศเวลามาทำงานให้ และบุคคลเหล่านี้มักไม่ได้มีความรู้หรือความชำนาญทางเทคนิคแต่อย่างใด

(3) ความพยายามที่จะปรับปรุงเพียงที่ใดที่หนึ่งย่อมมีผลน้อยมาก นอกเสียจากว่าท้องถิ่นทั้งหมดจะมีการร่วมมือกัน

การพยายามเร่งรัดปรับปรุงถนนให้ดีขึ้นเป็นเพราะผลจากสงครามปี 1812 จากการปิดกั้นของอังกฤษทางเรือ บีบให้เกษตรกรและนักธุรกิจต้องขนส่งสินค้าระหว่างรัฐโดยทางบกแต่ค่าขนส่งนั้นสูงมากและต้องใช้เวลานาน ภายหลังสงครามได้มีแรงผลักดันจากฝ่ายทหารและพ่อค้าให้มีโครงการสร้างถนนโดยรัฐบาลกลางขึ้น แต่ไม่เป็นผลมากนักเนื่องจากไม่ผ่านสภาและมีปัญหาโครงการสร้างถนนนี้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลกลางตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ เมื่อขาดระบบถนนโดยรัฐบาลกลาง ได้เปิดโอกาสให้มีการสร้างทางชนิดที่เก็บค่าผ่านทางที่เรียกว่า turnpike หรือ toll roads ขึ้น ความสนใจในกิจการนี้ เริ่มจากการสร้างถนน Lancaster Turnpike of Pennsylvania ขึ้นจาก Philadelphia ไปยัง Lancaster ในปี 1794 และประสบผลสำเร็จทางการเงินอย่างมาก ถนนที่เก็บค่าผ่านทางนี้ปกติสร้างโดยบริษัทเอกชนซึ่งได้รับประทานบัตรจากมลรัฐ ส่วนเงินทุนนั้นได้มาจากหลายแห่ง บางบริษัทการลงทุนทั้งหมดมาจากทุนเอกชน ในขณะที่บางบริษัทได้เงินอุดหนุนจากทุนเอกชน ร่วมกับกองทุนของมลรัฐหรือไม่ก็ของท้องถิ่น ในบางกรณีทางบริษัทได้เงินลงทุนทั้งหมดจากรัฐบาลมลรัฐ

การสร้างถนนที่เก็บเงินค่าผ่านทาง ส่วนใหญ่เป็นในแถบมลรัฐทางชายฝั่งทะเลทางตะวันออกตอนกลางและตอนเหนือ เมื่อถึงปี 1825 มลรัฐนิวอิงแลนด์มีระบบทางถนนแบบเก็บเงินค่าผ่านทางและไม่เก็บเงินค่าน้ำข้ามสมุทรณ์ อย่างไรก็ตามเมื่อถึงปี 1830 New York มีถนนเก็บเงินค่าผ่านทางยาวราว ๆ 4,000 ไมล์ และ Pennsylvania เป็นอันดับ 2 มีเส้นทางยาวประมาณ 2,400 ไมล์ New Jersey มีถนนประมาณ 550 ไมล์ และ Maryland 300 ไมล์ ส่วนมลรัฐทางใต้และทางตะวันตกนั้น แม้จะสนับสนุนโครงการสร้างถนนแต่ก็มีการก่อสร้างได้ผลจริง ๆ ในเขตนี้้น้อยมาก

อย่างไรก็ตามยุคของการสร้างถนนแบบนี้มีช่วงสั้นมาก และถึงทศวรรษ 1830 ระบบการคมนาคมแบบอื่นได้มีความสำคัญขึ้นมาแทน ทั้งนี้เพราะว่าแม้ถนนที่ดีจะช่วยให้การเดินทางง่ายและสะดวกขึ้นก็จริง แต่ไม่สามารถแก้ปัญหาต้นทุนการขนส่งสูงได้ การขาดปริมาณการสัญจรบนถนนที่มากพอทำให้ถนนส่วนมากขาดทุนและต้องเลิกกิจการไป

คำถาม จงอธิบายถึงพัฒนาการของการจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา ครั้งที่ 1 และธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาครั้งที่ 2 ในช่วง 1790-1860 และธนาคารดังกล่าวประสบปัญหาอย่างไรบ้าง

แนวตอบ ในช่วง 1790-1860 ได้มีการจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา (United State Bank) ขึ้น 2 ครั้ง ในปี 1791 และ 1816

การจัดตั้งธนาคารสหรัฐอเมริกาครั้งแรก (The First U.S. Bank) เกิดจากแนวคิดของ นาย Alexander Hamilton รัฐมนตรีคลังในขณะนั้น เขามีความคิดว่าธนาคารกลางที่เข้มแข็งเป็นสิ่งต้องการ เพื่อสนองความต้องการในรูปสินเชื่อและการออกเงินกระดาษ (Bank notes) เขาได้เสนอแนวคิดนี้ต่อรัฐสภา ในปี 1791 และรัฐสภาได้อนุมัติให้มีการจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาครั้งแรกขึ้น โดยออกประธานบัตรให้มีระยะเวลา 20 ปี และเป็นความร่วมมือกันระหว่างเอกชนกับรัฐบาลกลาง เงินลงทุนทั้งสิ้น 10 ล้านดอลลาร์ รัฐบาลลงทุน 2 ล้านดอลลาร์ที่เหลือเป็นของเอกชน เนื่องจากหุ้นของรัฐบาลมีเพียง 20% เท่านั้น การควบคุมและการจัดการที่แท้จริงจึงตกอยู่ในมือของเอกชน คือ Board of director ที่ถูกเลือกมาจากผู้ถือหุ้น ธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาครั้งที่ 1 นี้ ทำหน้าที่เป็นหน่วยรับฝากเงินของรัฐบาลกลาง และได้รับฝากเงินจากหน่วยงานของรัฐบาลอื่น ๆ และจากเอกชนด้วย ธนาคารสามารถให้กู้แก่รัฐบาลกลาง รัฐบาลมลรัฐ หรือแก่เอกชนได้ รวมทั้งออกธนบัตรหมุนเวียนเป็นเงินกระดาษได้ เนื่องจากเครดิตของธนาคารดีธนบัตรเหล่านี้จึงหมุนเวียนได้โดยสะดวก เงินประมาณ 3-5 ล้านดอลลาร์ ถูกนำออกมาหมุนเวียนอย่างสม่ำเสมอ และเป็นส่วนสำคัญของระบบเงินตราในขณะนั้น อย่างไรก็ตามแม้ธนาคารดำเนินการอย่างเป็นผลสำเร็จ เมื่อครบอายุประธานบัตรในปี 1811 รัฐสภาก็ไม่ยอมต่ออายุให้ธนาคารก็ต้องยุติบทบาทลง เมื่อไม่มีธนาคารชาติ กิจการธนาคารมลรัฐก็ไม่ถูกจำกัดอีกต่อไป ปรากฏว่าธนาคารมลรัฐได้เพิ่มจำนวนขึ้น และปริมาณธนบัตรที่ออกโดยธนาคารมลรัฐที่หมุนเวียนได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามสงครามใน ปี 1812 ธนาคารมลรัฐจำนวนมากพบว่าไม่สามารถไถ่ถอนคืนธนบัตรนี้ด้วยเงินโลหะทำให้ต้องยึดเวลาออกไป เป็นเหตุให้มูลค่าธนบัตรของธนาคารต่ำกว่ามูลค่าตามดวง จึงเป็นเหตุให้หันกลับมาสู่แนวคิดของการจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาขึ้นมาใหม่

การจัดตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา ครั้งที่ 2 (The Second U.S. Bank) ในปี 1816 รัฐสภาอนุมัติให้มีการจัดตั้งธนาคารครั้งที่ 2 ขึ้น โดยได้รับประธานบัตร 20 ปี การจัดการและหน้าที่ต่าง ๆ ก็เหมือนกับธนาคารครั้งแรก เงินลงทุนทั้งหมด 35 ล้านดอลลาร์เป็นของรัฐบาล 7 ล้านดอลลาร์ที่เหลือเป็นของเอกชน รัฐบาลถือหุ้น 20% เช่นเดิม ระยะเริ่มต้นการดำเนินงานไม่ค่อยได้ผล แต่ในไม่ช้าธนาคารก็เริ่มกิจการดีขึ้นถึงปี 1828 สามารถจ่ายเงินปันผลได้ 7% และยังคงรักษาสวนเกินได้กว่า 1.5 ล้านดอลลาร์ นโยบายอนุรักษ์นิยมของธนาคารขณะนั้นก็คือ

ทุนสำรองที่เป็นโลหะกว่า 6 ล้านเหรียญ ถูกรักษาไว้เพื่อหนุนหลังเงินกระดาษที่หมุนเวียนอยู่ 10 ล้านเหรียญ การตกต่ำของธนาคารเกิดจากความโต้แย้งทางการเมือง ระหว่างนาย Nicolas Biddle ซึ่งเป็นประธานธนาคารในปี 1822 กับ ประธานาธิบดี Andrew Jackson ข้อขัดแย้งนี้เป็นเรื่องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยที่ประธานาธิบดีแสดงความคิดเห็นว่าไม่สนับสนุนการผูกขาดทางการเงินแบบนี้ และเขาได้รับการสนับสนุนจากบรรดาธนาคารมลรัฐซึ่งไม่เห็นด้วยกับนโยบายจำกัดเครดิตที่ Biddle และกลุ่มของเขาสนับสนุน ส่วนทางด้านนาย Biddle นั้น ไม่ชอบนโยบายการเงินที่ค่อนข้างหละหลวมของธนาคารมลรัฐ และมุ่งใช้ธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา เป็นเครื่องมือจำกัดเครดิตหรือการขยายปริมาณเงินในประเทศ แม้ประธานบัตรของธนาคารจะหมดอายุในปี 1836 แต่ประธานาธิบดีได้พยายามบีบให้ธนาคารปิดในปี 1832 โดยสั่งให้กระทรวงการคลังหยุดนำเงินของรัฐบาลกลางไปฝาก ผลทำให้เงินสำรองของธนาคารร่อยหรอลงไปมาก Biddle พยายามต่อต้านโดยการลดสินเชื่อของธนาคาร โดยหวังว่าความตึงเครียดทางการเงินจะทำให้ประธานาธิบดีต้องผ่อนผันให้ แต่ไม่เป็นผล ในปี 1836 ธนาคารก็ต้องยุติลง การสิ้นสุดของธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาครั้งที่ 2 เป็นจุดสิ้นสุดของกิจกรรมธนาคารของรัฐบาลกลาง จนถึงปี 1863 แหล่งสินเชื่อเพียงแหล่งเดียวที่มีก็คือธนาคารที่มลรัฐเป็นผู้อนุญาต (State-chartered banks)

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Funding Act of 1790
- (2) National Bank Act of 1863 and 1864
- (3) Bland-Allison Act of 1878

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Sherman Anti-Trust Act of 1890
- (2) Federal Trade Commission Act of 1914
- (3) Clayton Anti-Trust Act of 1914

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม หลังสงครามกลางเมือง กิจการรถไฟมีแนวโน้มของการรวมกลุ่มเป็นกิจการใหญ่ อะไรเป็นสาเหตุของความพยายามรวมกลุ่มและแนวทางในการรวมกลุ่มเป็นไปในลักษณะใด ประสบปัญหาหรือไม่

แนวตอบ หลังสงครามกลางเมืองกิจการรถไฟ มีแนวโน้มของการรวมกลุ่มเป็นกิจการขนาดใหญ่

โดยการที่กิจการรถไฟหลาย ๆ บริษัทได้รวมเข้าด้วยกันซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องใหม่ ทั้งนี้เนื่องจากไม่ว่าจะมองในด้านเทคนิคหรือธุรกิจแล้ว ระบบการรวมกลุ่มกันย่อมจะมีประสิทธิภาพกว่าและได้กำไรกว่าการดำเนินการในเส้นทางใดเส้นทางเดียว ดังนั้นข้อโต้แย้งไม่ให้มีการรวมกลุ่มหลังสงครามกลางเมือง จึงไม่มากพอจะคัดค้านประโยชน์จากการรวมกลุ่มนี้ได้ เมื่อถึงปี 1906 ปรากฏว่า 2 ใน 3 ของเส้นทางรถไฟในสหรัฐอเมริกาจึงอยู่ในมือของกลุ่มเพียง 4 กลุ่มเท่านั้น และที่สำคัญ คือ กลุ่มเหล่านี้ดำเนินการด้านการธนาคารอยู่ด้วย 4 กลุ่มดังกล่าวประกอบด้วย

1. J.P. Morgan & James J. Hill & the Vanderbilt interests ร่วมกับ Pennsylvania Railroad ควบคุมเส้นทาง 80,000 ไมล์
 2. Gould family โดย Jay Gould ควบคุมเส้นทาง 17,000 ไมล์
 3. The Banking House of Kuhn, Loeb and Company & Edward H. Harriman ควบคุมเส้นทาง 25,000 ไมล์
 4. The Rock Island interest ควบคุมเส้นทาง 15,000 ไมล์
- 4 กลุ่มนี้ ควบคุม 85% ของรายได้ของการรถไฟทั้งหมด

สาเหตุสำคัญของความพยายามรวมกลุ่ม : การรวมกลุ่มย่อมจะมีประสิทธิภาพกว่าและได้กำไรดีกว่า แต่ที่สำคัญยิ่งที่ทำให้ต้องพยายามรวมกลุ่มก็คือ การแข่งขันกันอย่างรุนแรงเนื่องจากรถไฟนั้น ต้นทุนคงที่สูงมาก ส่วนต้นทุนผันแปรต่ำจึงพยายามให้ได้ลูกค้ามากที่สุดในการเดินทางแต่ละเที่ยว โดยบางกรณีถึงกับยอมลดอัตราค่าบริการลงต่ำมาก ถึงขั้นให้พอกับต้นทุนผันแปรเท่านั้น ดังนั้นในที่ซึ่งมีการแข่งขันกันมาก ๆ บริษัทรถไฟจะแข่งกันลดค่าบริการเพื่อแย่งลูกค้า จนผลที่สุดคือ ความหายนะ ยกตัวอย่างเช่น อัตราปกติในช่วงทศวรรษ 1870 สำหรับการบรรทุกหัวจากชิคาโกไปนิวยอร์ก คือ 110 เหรียญ แต่ในระยะเวลาที่มีการแข่งขันลดค่าบริการ อัตรานี้ได้ลดลงเหลือเพียง 5 เหรียญต่อคันรถเท่านั้น และ ในปี 1873 เคยลดเหลือ 1 เหรียญต่อคันรถเท่านั้น ภายใน 1 สัปดาห์ระหว่างช่วงฤดูร้อนปี 1869 อัตราค่าบริการบรรทุกจากชิคาโกไปยังนิวยอร์กได้ลดจาก 1.88 เหรียญต่อ 100 ปอนด์ เป็น 25 เซนต์ ผลของการแข่งขันในลักษณะนี้ก็ลงเอยด้วยการล้มละลายของทั้ง 2 ฝ่าย หรือไม่ก็ต้องหันหน้าเข้าร่วมมือกัน

แนวทางในการรวมกลุ่ม : บริษัทรถไฟได้พยายามหลีกเลี่ยงจากการแข่งขันด้วยการใช้วิธีต่าง ๆ เริ่มจาก

(1) วิธีการร่วมตกลงกันว่าจะไม่แข่งขันกันลดค่าบริการ วิธีนี้มักไม่ค่อยได้ผลเนื่องจากแต่ละบริษัทมักจะมีการจ่ายค่าบริการคืนเป็นส่วนลดยอดอย่างลับ ๆ เพื่อให้ได้ลูกค้ามากขึ้น

(2) วิธีการร่วมตกลงกันในขั้นที่สูงขึ้นไป หรือ ที่เรียกว่า “Pool” ถูกนำมาใช้ในทศวรรษ 1870 วิธีการก็คือการตกลงแบ่งเขตหรือรายได้เพื่อป้องกันการแข่งขัน แต่ก็ยังไม่อาจแก้ปัญหาได้ เพราะการแข่งขันให้ได้ลูกค้ามากยิ่งขึ้นยังคงเป็นความต้องการอย่างสูง

(3) วิธีการต่อมา ก็คือ บริษัทรถไฟได้มีการพยายามร่วมตกลงกันในรูปแบบของการทำสัญญา กำหนดให้อัตราค่าบริการเป็นอัตราเดียวกัน แต่ในกรณีของ Trans-Missouri Freight Association ปี 1897 และกรณีของ Joint Traffic Freight Association ปี 1898 ศาลสูงได้ตัดสินว่าการทำสัญญาดังกล่าว เป็นการฝ่าฝืนรัฐธรรมนูญต่อต้านการรวมกลุ่มผูกขาด

(4) การรวมเป็นกิจการเดียวกัน จากผลของการตัดสินของศาลสูงดังกล่าว ทำให้บริษัทรถไฟได้หันมาใช้วิธีที่ 4 คือ การรวมกิจการกันเป็นกิจการเดียว ที่เรียกว่า Mergers หรือ Consolidation แต่ความพยายามดังกล่าวก็ต้องยุติลงเมื่อเกิดกรณีของ Northern Securities ปี 1904 สุดท้ายกิจการรถไฟได้ถูกบีบบังคับไม่มากนักน้อยให้หันเข้ามาเป็นกิจการของรัฐบาล และสิทธิในการกำหนดอัตราค่าบริการ ต่อมาก็ได้เป็นการกำหนดโดยคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ หรือ Interstate Commerce Commission

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Land Ordinance of 1785
- (2) Land Act of 1800
- (3) Harrison Land Law of 1804

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักที่สำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Land Act of 1820
- (2) Land Act of 1832
- (3) Graduation Act of 1854

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักที่สำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Homestead Act of 1862
- (2) Morrill Land Grant Act of 1862
- (3) Hatch Act of 1883

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักที่สำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงมาตรฐานการครองชีพและสภาพของแรงงานอุตสาหกรรม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับค่าจ้าง ชั่วโมงทำงานและการจ้างงานในช่วงหลังสงครามกลางเมืองและ

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 และรัฐบาลได้มีส่วนช่วยเหลือและสนับสนุนแรงงานในช่วงนี้อย่างไรบ้าง

แนวตอบ มาตรฐานการครองชีพและสภาพของแรงงาน ในช่วงหลังสงครามกลางเมือง และก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 อาจกล่าวได้ว่าในช่วงระยะดังกล่าว การจ้างงานในอุตสาหกรรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเนื่องมาจากการขยายตัวของกิจการอุตสาหกรรม ก่อนปี 1860 ประมาณ 60% ของแรงงานทั้งหมดอยู่ในภาคการเกษตร แต่หลังสงครามแรงงานนับล้านถูกเพิ่มเข้ามาในเศรษฐกิจพร้อมกับการขยายตัวของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ กำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากประชากรเพิ่มขึ้นเร็วและมีกาอพยพมาจากต่างประเทศ รวมทั้งจากแรงงานในภาคการเกษตรที่เข้ามาสู่อุตสาหกรรมด้วย เนื่องจากการปรับปรุงเครื่องมือการเกษตรทำให้ใช้แรงงานในการเกษตรน้อยลง ในช่วง 1860-1910 จำนวนประชากรทั้งหมดได้เพิ่มจากประมาณ 31 ล้านคน เป็น 92 ล้านคน ขณะเดียวกันมีผู้อพยพเข้ามาราว ๆ 23 ล้านคน และจำนวนนับล้าน ๆ คนได้ตั้งถิ่นฐานในศูนย์กลางของเขตอุตสาหกรรมภาคตะวันออก และตะวันตกตอนกลาง เพื่อทำงานทำในโรงงาน เหมืองแร่ และการขนส่งกำลังแรงงานทั้งหมด ผู้ซึ่งมีอายุ 10 ปี หรือกว่านั้นที่ได้ถูกจ้างงานได้เพิ่มขึ้นจาก 10.5 ล้านคนในปี 1860 เป็นกว่า 37.3 ล้านคน ใน 50 ปีต่อมา ซึ่งเพิ่มขึ้นกว่า 350%

ในช่วง 1860-1910 กำลังแรงงานในสาขาการเกษตรได้ลดลงจาก 60% ของแรงงานทั้งหมดในปี 1860 เป็นเพียง 31% ในปี 1910 ในขณะที่อุตสาหกรรมโรงงานซึ่งจ้างแรงงานเพียง 18% ของแรงงานทั้งหมดในปี 1860 ได้ทำการจ้างงานกว่า 28% ในปี 1910 แสดงว่ามีการดึงดูเอาแรงงานส่วนเกินไปจากสาขาการเกษตร ถ้าไม่นับการเกษตรแล้ว อุตสาหกรรมโรงงานจ้างคนงานมากที่สุดและเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในช่วง 1879-1889 และช่วง 1899-1909 โดยเพิ่มขึ้น 55% และ 40% ตามลำดับ ตัวเลขเหล่านี้แสดงถึงการขยายตัวอย่างรวดเร็วในอุตสาหกรรมการขนส่งและการค้า ซึ่งทำให้มีงานที่มีใช้การเกษตรเพิ่มขึ้นนับล้าน ๆ งาน ปรากฏว่าในต้นศตวรรษที่ 20 คนงานส่วนใหญ่ถูกจ้างโดยกิจการขนาดใหญ่ ซึ่งในปี 1909 กิจการขนาดใหญ่ นับเป็น 26% ของกิจการอุตสาหกรรมทั้งหมดได้จ้างแรงงานถึง 75% ของแรงงานทั้งหมด เป็นต้น

สำหรับในส่วนของค่าจ้างและชั่วโมงทำงานนั้น ถ้าเทียบกับมาตรฐานปัจจุบันแรงงานในช่วงหลังสงครามกลางเมือง ทำงานยาวนานกว่าและค่าจ้างต่ำกว่าปัจจุบันมาก กล่าวคือในปี 1909 คนงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ทำงานประมาณ 50-60 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แต่ในบางกิจการอุตสาหกรรมอาจสูงกว่านั้น ตัวอย่างเช่น ในอุตสาหกรรมซีเมนต์ ประมาณ 71% ของแรงงานทำงานกว่า 60 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในโรงงานถลุงเหล็กและเหล็กกล้า บ่อยครั้งที่ทำงาน 60 ชั่วโมงหรือกว่านั้น ปกติแล้วในอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าคนงานทำงาน 72 ชั่วโมง

โดยแบ่งเป็น 2 ผลัด วันละ 12 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 6 วัน แรงงานที่มีฝีมือจะสามารถทำงานน้อยชั่วโมงได้กว่าแรงงานไร้ฝีมือ ตัวอย่างเช่นในอุตสาหกรรมก่อสร้างในนิวยอร์ก 54% ของคนงานทำงานวันละ 8 ชั่วโมงหรือน้อยกว่า ในบางเขตชั่วโมงการทำงานก็อาจยาวนานกว่าเขตอื่นด้วย ในปี 1909 กว่า 57% และ 84% ของคนงานสิ่งทอใน Georgia และ North Carolina ทำงาน 60-72 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตรงข้ามใน Massachusetts คนงานสิ่งทอทั้งหมดทำงาน 54-60 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ กล่าวโดยทั่วไปชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์ของคนงานในเขตใต้อาจยาวนานกว่าคนงานในเขตเหนือ ในขณะที่ 61% ของคนงานอุตสาหกรรมในนิวยอร์กทำงาน 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในปี 1909 เพียง 7.8% ของคนงานในเขตใต้ตอนกลางด้านตะวันออกเท่านั้นที่มีชั่วโมงทำงานสั้นเช่นนี้ต่อสัปดาห์

รัฐบาลกลางได้เป็นผู้นำในการกำหนดชั่วโมงทำงานที่สั้นลงเป็นตัวอย่าง ในปี 1840 ประธานาธิบดี Martin Van Buren กำหนดให้คนงานของรัฐบาลทำงานเพียง 10 ชั่วโมงต่อวัน ในขณะที่มาตรฐานชั่วโมงทำงานทั่วไปเป็น 11-12 ชั่วโมงต่อวัน แต่ในปี 1868 สภาองเกรสได้ลดชั่วโมงทำงานของคนงานรัฐบาลลงเป็นเพียง 8 ชั่วโมง โดยที่รัฐบาลมลรัฐก็มีแนวโน้มจะดำเนินรอยตามแต่ค่อนข้างช้า นครนิวยอร์กได้กำหนดชั่วโมงทำงานวันละ 8 ชั่วโมง สำหรับลูกจ้างของตนในปี 1870 ถึงปี 1902 8 มลรัฐได้กำหนดชั่วโมงการทำงานเช่นเดียวกัน สำหรับแรงงานทุกคนที่ทำงานสาธารณะ ซึ่งการกำหนดชั่วโมงการทำงานเป็นตัวอย่างของรัฐบาลกลางมลรัฐและท้องถิ่น มีผลช่วยให้คนงานได้รับชั่วโมงการทำงานที่สั้นลงในอุตสาหกรรมของเอกชนด้วย

ในส่วนของค่าจ้าง ปรากฏว่ามีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และผลตอบแทนต่อแรงงานในอุตสาหกรรม เหมืองแร่และการก่อสร้างก็เพิ่มขึ้นตามประสิทธิภาพการผลิตที่เพิ่มขึ้น ค่าจ้างเป็นตัวเงินต่อปีโดยเฉลี่ยในปี 1867 เป็น 297 เหรียญ ได้เพิ่มเป็น 427 และ 580 เหรียญ ในปี 1890 และ 1914 ตามลำดับ ส่วนค่าจ้างที่แท้จริงหรืออำนาจซื้อ ในช่วง 1860-1890 เพิ่มขึ้นราว 49% และสูงขึ้นต่อไปจนถึงช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 อย่างไรก็ตาม ค่าจ้างก็มีความแตกต่างในระหว่างอุตสาหกรรม และระหว่างคนงานมีฝีมือกับคนงานไร้ฝีมือรวมทั้งระหว่างส่วนต่าง ๆ ของประเทศ ตัวอย่างเช่น ค่าจ้างนั้นสูงสุดในแถบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกแต่ต่ำสุดในเขตใต้ พิจารณาทั่วประเทศแล้วคนงานอุตสาหกรรมโรงงาน ได้ค่าจ้างเฉลี่ยปีละ 435 เหรียญ ในปี 1900 แต่คนงานในกิจการแก๊สและไฟฟ้าได้มากกว่าอีกเกือบ 200 เหรียญ หรือ 620 เหรียญ คนงานเหมืองถ่านหินได้ค่าจ้างเฉลี่ยเพียงปีละ 419 เหรียญ ส่วนคนงานในสาขาการเกษตรได้ค่าจ้างต่ำสุดเพียง 247 เหรียญต่อปีโดยเฉลี่ย อย่างไรก็ตามครูในโรงเรียนก็ไม่ดีไปกว่ามากนัก คือ ได้ค่าจ้างเฉลี่ยต่อปีเพียง 328 เหรียญ ตรงข้ามลูกจ้างของไปรษณีย์กลาง (federal postal) ได้รับค่าจ้างปีละ 925 เหรียญ

ในส่วนของรัฐบาลในการช่วยเหลือและสนับสนุนแรงงานในช่วงนั้นนั้น ปรากฏว่าทั้งรัฐบาลมลรัฐ และรัฐบาลกลางดำเนินการอย่างค่อนข้างช้า เพราะแนวคิดของรัฐบาลที่ยอมรับ

อย่างกว้างขวางในเรื่องเสรีภาพ และสัญญาว่าไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับภายนอก อย่างไรก็ตาม ในปลายศตวรรษที่ 19 มีการออกกฎหมายแรงงานออกมาเป็นจำนวนมากในระดับมลรัฐ และรัฐบาลกลางโดยเฉพาะหลังปี 1900 ในการปกป้องแรงงานที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ที่สำคัญได้แก่ กฎหมายควบคุมการใช้แรงงานเด็ก การจำกัดชั่วโมงทำงานให้สั้นลง การจ่ายชดเชยแก่แรงงานที่บาดเจ็บ และการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ความสนใจด้านแรงงานมีมากขึ้นถึงกับตั้งแผนกสถิติแรงงาน (a Bureau of Labor Statistics) ในปี 1884 และตั้งกระทรวงแรงงาน (Department of Labor) ขึ้นในปี 1913 และในปี 1914 ในส่วนหนึ่งของรัฐบัญญัติ Clayton Act ก็ได้มีข้อกำหนดให้ศาลสั่งห้ามการดำเนินการต่อสู้ของฝ่ายแรงงานอีกด้วย โดยสรุปแล้วก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 รัฐบาลก็ได้แสดงให้เห็นถึงความต้องการช่วยเหลือแรงงานอย่างแท้จริงมากขึ้น

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Pure Food and Drug Act of 1906
- (2) Social Security Act of 1935
- (3) The Chinese Exclusion Act of 1882

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Immigration Law of 1917
- (2) Immigration Act of 1921
- (3) Immigration Act of 1924

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) National Recovery Act of 1933
- (2) National Labor Relations Act of 1935
- (3) Fair Labor Standard Act of 1938

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม ในระหว่างช่วง 1865-1914 ได้มีการพัฒนาอย่างไรบ้างในส่วนของการค้าภายในประเทศ วิธีการตลาด และการค้าโพ้นทะเล จงอธิบาย

แนวตอบ ในระหว่างช่วง 1865-1914 การพัฒนาการค้าของสหรัฐอเมริกามีความสำคัญหลาย ๆ ด้านพอ ๆ กับการพัฒนาในด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม แยกพิจารณาได้ดังนี้

1. การพัฒนาการค้าภายในประเทศ : แนวโน้มของการพัฒนาที่สำคัญคือการขายสินค้าโดยร้านค้าปลีกเพิ่มขึ้นอย่างมาก รวมทั้งมีแนวโน้มของการจัดการขายผ่านช่องทางจัดจำหน่ายแบบใช้ความชำนาญเฉพาะ การพัฒนาใหม่ ๆ ประกอบด้วยการขายตัวของร้านประเภทห้างสรรพสินค้า (Department Store) ร้านลูกโซ่ (Chain Store) และร้านขายตามไปรษณีย์ (Mail-order house) การขายตัวของห้างสรรพสินค้าอย่างมากได้เริ่มจากช่วงทศวรรษ 1850 เป็นต้นมา ห้างสรรพสินค้าสำคัญ เช่น ห้าง Macy, Gimbel และ Wanamaker ร้านลูกโซ่ซึ่งเป็นร้านสาขากระจายไปทั่วประเทศก็ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ตัวอย่างเช่น A & P (Great Atlantic and Pacific Tea Company เริ่มก่อตั้งปี 1859) ในปี 1900 มีร้านสาขา 200 ร้าน และในปี 1921 มีถึง 4,500 ร้าน ส่วนกิจการขายสินค้าตามไปรษณีย์ เช่น บริษัท Montgomery Ward and Co. ซึ่งเป็นกิจการใหญ่ในปัจจุบันได้เริ่มต้นในปี 1872 และบริษัท Sears Roebuck and Co. เริ่มก่อตั้งในปี 1886 ในตอนแรกปริมาณธุรกิจค่อนข้างต่ำคือ 165 ล้านเหรียญในปี 1909 แต่เพิ่มเป็น 543 ล้านเหรียญในปี 1919 ร้านค้าทั้ง 3 ประเภทก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ยอดขายรวมค่อนข้างต่ำ แต่หลังสงครามปริมาณขายเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจอเมริกัน ในช่วงเดียวกันนี้ความสำคัญของพ่อค้าขายส่งได้ลดลงไปอย่างมาก เนื่องจากในร้านค้านี้ดังกล่าวไม่จำเป็นต้องให้บริการคนกลางของพ่อค้าขายส่ง

2. การพัฒนาวิธีการตลาด : การคิดค้นใหม่ ๆ ที่สำคัญ คือ

(1) การยอมรับระบบ "ราคาเดียว" (one-price system) และการรับประกันสินค้า (practice of guaranteeing merchandise) ซึ่งเป็นแนวความคิดที่ยอมรับกันในปัจจุบัน แต่ในปี 1860 นับเป็นความคิดใหม่และแตกต่างอย่างมากจากวิธีที่ใช้กัน คือ ต้องมีการต่อรองระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย แม้ระบบราคาเดียวและการจ่ายเงินคืนถ้าผิดข้อกำหนดมีการใช้อยู่บ้างในบางร้านก่อนสงครามกลางเมือง แต่การยอมรับวิธีการนี้โดยพ่อค้าทั่วไปเกิดขึ้นตั้งแต่ราวปี 1865 จากความสำเร็จของ John Wanamaker ที่ยอมรับนโยบายนี้ในกิจการห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่คือ Wanamaker's Department Store ของเขา

(2) การเปลี่ยนแปลงในลักษณะของบริการที่พ่อค้าปลีกจัดให้ เช่น การแปรรูปและบรรจุหีบห่อ รวมทั้งการขายจำนวนมากเป็นการขายเชื่อ มาเป็นบริการที่ทำโดยอุตสาหกรรมหรือลูกค้าทำเอง รวมทั้งร้านค้าประเภทบริการตนเองมีมากขึ้น ซึ่งการลดบริการเหล่านี้ลงทำให้สามารถขายสินค้าได้ในราคาที่ต่ำกว่า

(3) การปรับปรุงในโครงสร้างสินเชื่อการค้า ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 สินค้าถาวรมักขายโดยให้เชื่อซึ่งนับเป็นเวลา 2-3 ปี โดยต้นทุนของบริการจะรวมไว้ในราคาขาย และถ้าผู้ซื้อจะซื้อด้วยเงินสดจะได้ส่วนลดคือถูกกว่า แต่การให้สินเชื่อแบบนี้ค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นการเช่าซื้อ ซึ่งมีสัญญาเป็นทางการและมีกำหนดจ่ายเป็นงวด ๆ ตายตัว หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 การเช่าซื้อเป็นวิธีการที่ยอมรับอย่างมากในอุตสาหกรรมรถยนต์ และมีผลมากต่อการขยายตัวของการยอมรับในอุตสาหกรรมอื่น ๆ เนื่องจากสัญญาเช่าซื้อนั้นขายต่อได้ สินเชื่อแบบนี้ใหม่จึงมัก

มีธนาคารหรือบริษัทการเงินเข้ามาเป็นผู้ซื้อสัญญา คือ ธนาคารหรือบริษัทการเงินจะขายให้แก่ผู้ขายโดยที่ผู้ซื้อมาผ่อนกับธนาคารหรือบริษัทการเงินแทน

(4) กระบวนการจัดจำหน่ายยังมีการเปลี่ยนแปลงอีกทางหนึ่ง จากการปรับปรุงเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทำให้กระบวนการจัดส่ง เก็บรักษา แปรรูป หรือขาย สะดวกขึ้น การปรับปรุงดังกล่าวเช่น ด้านการคมนาคม หรือการคิดค้นด้านอื่น ๆ เช่น เครื่องคิดเลข เป็นต้น และที่สำคัญคือ การคิดต้นทุน ทำให้สามารถจัดจำหน่ายสินค้าที่เน่าเสียง่าย ไปยังท้องถิ่นที่ห่างไกลได้อย่างกว้างขวางทั้งในและนอกฤดูของสินค้านั้น

(5) แนวโน้มในการเน้นในเครื่องหมายการค้า และทำให้เครื่องหมายการค้าเป็นที่นิยมทั่วไป ขึ้นต่อไปคือ การโฆษณา การโฆษณาได้มีการพัฒนาขึ้นเป็นธุรกิจใหญ่และเกิดผู้ชำนาญเฉพาะขึ้น คือ ตัวแทนโฆษณา ทำหน้าที่คล้ายคนกลางติดต่อบริษัทกับผู้โฆษณา

3. การพัฒนาการค้าโพ้นทะเล : การค้าระหว่างประเทศได้เพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงดังกล่าว และที่สำคัญกว่าก็คือการเปลี่ยนแปลงด้านดุลการค้า ปรากฏว่าสหรัฐอเมริกามีดุลการค้าเสียเปรียบมาตลอดจาก ปี 1866-1875 ยกเว้นปี 1874 และ จากปี 1876-1894 มีดุลการค้าได้เปรียบตลอดยกเว้นในปี 1888 1889 และ 1893 และตั้งแต่ปี 1894 ดุลการค้าได้เปรียบมาตลอด ในส่วนของส่วนประกอบของการค้าระหว่างประเทศ จากการขยายตัวของอุตสาหกรรมทำให้มีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมส่งออกวัตถุดิบและนำเข้าสินค้าอุตสาหกรรม มาเป็นเริ่มมีการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม จาก 16% ในปี 1866 เป็น 48% ในปี 1914 โดยอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าเป็นอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญที่สุด ส่วนสินค้าเกษตรได้ลดความสำคัญลงไป จาก 79% ของยอดส่งออกในปี 1870 เป็นเพียง 46% ในปี 1913

อย่างไรก็ตาม ดุลการค้าได้เปรียบนี้ก็ถูกหักล้างไปส่วนหนึ่งเนื่องจากการลดลงเรื่อย ๆ ในกองเรือสินค้าของสหรัฐอเมริกา ในขณะเดียวกันค่าใช้จ่ายท่องเที่ยวของคนอเมริกัน ดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต้องจ่าย และการที่ผู้อพยพส่งเงินกลับบ้านเกิดของตนทำให้ดุลการค้าเงินเสียเปรียบ

ในส่วนของการค้าต่างประเทศอีกประการหนึ่งก็คือ ในช่วงดังกล่าวแนวโน้มของการตั้งกำแพงภาษีของสหรัฐอเมริกา นับเป็นนโยบายสำคัญอย่างหนึ่งของรัฐบาล โดยเฉพาะภายใต้การบริหารของพรรค Republican

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Morill Tariff Act of 1861, 1862, 1863 และ 1872
- (2) McKinley Tariff Act of 1890
- (3) Dingley Tariff Act of 1897

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงเหตุผลและจุดประสงค์ของการจัดตั้งระบบธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกาในปี 1913 และวิธีการในการก่อตั้งดำเนินการไปอย่างไร จงอธิบาย

แนวตอบ เหตุผลและจุดประสงค์ของการจัดตั้งระบบธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกาในปี 1913 สืบเนื่องมาจากความอ่อนแอของระบบธนาคารชาติและของระบบธนาคารทั้งหมดได้ก่อให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินอย่างร้ายแรงอีกครั้งหนึ่งในปี 1907 และนำไปสู่การเรียกร้องครั้งใหม่ให้มีระบบการธนาคารที่ดีขึ้น ผลของการเรียกร้องนี้ในปี 1908 สภาคองเกรสจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการการเงินขึ้นมา ภายใต้การนำของวุฒิสมาชิก Nelson Aldrich ผลการศึกษาของ Aldrich ก็ได้มีเสนอร่างกฎหมายต่อสภาคองเกรสในปี 1912 แต่ไม่ผ่านสภา สุดท้ายในเดือนเมษายน 1913 ในสมัยการประชุมพิเศษสภาคองเกรสได้มุ่งไปยังการปฏิรูปการธนาคาร ภายหลังการอภิปรายและโต้แย้งอันยาวนาน ในที่สุดร่างกฎหมายก่อตั้งระบบธนาคารกลางก็ได้ถูกลงนามโดยประธานาธิบดี Wilson ในเดือน ธันวาคม 1913

จุดประสงค์ของกฎหมายธนาคารกลาง (Federal Reserve Act) อาจสรุปได้ดังนี้
คือ (1) เพื่อจัดตั้งสำนักงานชำระบัญชีระดับชาติของเช็คธนาคารต่าง ๆ
(2) เพื่อก่อตั้งระบบเงินตราที่สามารถยืดหยุ่นได้ และ
(3) เพื่อก่อตั้งระบบสินเชื่อที่สามารถยืดหยุ่นได้มากขึ้น ซึ่งสามารถปรับตัวสนองความต้องการของชุมชนธุรกิจได้ดี

ตามกฎหมาย ระบบธนาคารกลางประกอบด้วย คณะกรรมการผู้ว่าการ (Board of Governors) และคณะกรรมการซื้อขายหลักทรัพย์ (The Federal Open Market Committee) คณะกรรมการผู้ว่าการเป็นผู้กำหนดนโยบายการเงิน เครดิต การดำเนินงานของธนาคารกลาง และร่างกฎข้อบังคับที่จำเป็นแก่การปฏิบัติตามรัฐบัญญัติ

วิธีการในการก่อตั้ง : เดิมทีจากแนวคิดของฝ่ายบริหารการธนาคาร เห็นว่าควรจัดตั้งธนาคารกลางในรูปแบบของธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาที่เคยตั้งมาแล้ว แต่ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับวิธีการดังกล่าว ในที่สุดก็ได้บรรลุการประนีประนอมคือ ใช้วิธีแบ่งเขตธนาคารกลางเป็น 12 เขต โดยมีธนาคารกลางในแต่ละเขต หุ้นของธนาคารเหล่านี้เป็นของธนาคารที่เป็นสมาชิกของระบบธนาคารกลาง (FDR) แต่การควบคุมทั้งหมดอยู่ในอำนาจของ Federal Reserve Board ซึ่งประกอบด้วยสมาชิก 7 คน ได้แก่ อธิบดีกรมการเงิน (Comptroller of the Currency) รัฐมนตรีคลัง (Secretary of the Treasury) และสมาชิกอีก 5 คนที่แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี [ในปี 1935 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Board of Governors และ สมาชิกทุกคนได้รับการแต่งตั้ง] ธนาคารชาติทุกแห่งจะต้องเป็นสมาชิกของระบบ FDR และธนาคารมลรัฐได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมได้ถ้าต้องการ กฎหมายยังได้กำหนดว่าธนาคารสมาชิกจำต้องเอาเงินสดสำรองส่วนหนึ่งฝากไว้กับธนาคารกลาง

เขตของตน วิธีการนี้ทำให้สามารถใช้ธนาคารกลาง เป็นหน่วยงานชำระบัญชี (clearing house) ได้ ก่อนการก่อตั้งระบบธนาคารกลาง ธนาคารใหญ่ ๆ ในเมืองจะชำระบัญชีการจ่ายเช็คให้ธนาคารที่ ติดต่อด้วย แต่ระบบนี้ไม่มีประสิทธิภาพและช้ามาก ตัวอย่างของความล่าช้าเช่น เช็คฉบับหนึ่ง เขียนที่ Sag Harbor, Long Island และฝากที่เมือง Hoboken, New Jersey ซึ่งอยู่ห่างไปเพียง 93 ไมล์ แต่กว่าจะชำระบัญชีเรียกเก็บเงินได้ใช้เวลาถึง 10 สัปดาห์ เดินทาง 1,223 ไมล์และผ่าน ธนาคารถึง 10 แห่ง ภายใต้ระบบธนาคารกลางเช็คของธนาคารชาติจะถูกหักบัญชีจากบัญชีเงิน ฝากของธนาคารที่ฝากไว้ยังธนาคารกลางได้เลย ดังนั้น ภายใต้ระบบนี้การชำระบัญชีการใช้เช็ค รวดเร็วขึ้นมาก

คำถาม หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ในทศวรรษ 1920 เกษตรกรอเมริกันประสบปัญหา เศรษฐกิจอย่างไรบ้าง และได้พยายามแก้ไขปัญหานั้นอย่างไร จงอธิบาย

แนวตอบ หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ในทศวรรษ 1920 เกษตรกรอเมริกันได้ประสบกับ ปัญหาภาวะตกต่ำอย่างรุนแรงและยาวนานจนกระทั่งถึงปี 1940 ภาวะตกต่ำได้เริ่ม ตั้งแต่ปลายปี 1920 เมื่อราคาสินค้าเกษตรลดลงอย่างรวดเร็ว ตัวอย่างเช่น ในเดือน กรกฎาคม 1920 ข้าวสาลีเคยขายได้บุชเชลละ 2.96 เหรียญ แต่ในเดือน ธันวาคม 1921 ราคาเหลือเพียงบุชเชลละ 92 เซนต์เท่านั้น เป็นต้น จากการที่ราคา ลดลงเช่นนี้ทำให้รายได้รวมของสาขาการเกษตรลดลงจาก 15 พันล้านเหรียญ ในปี 1919 เป็นเพียง 9.2 พันล้านเหรียญในปี 1921

สาเหตุสำคัญที่สุดของการตกต่ำครั้งนี้ ก็คือ การที่ราคาสินค้าหลักสำคัญ เช่น ข้าวสาลี ฝ้าย และเนื้อหมู ลดลงอย่างมาก ซึ่งสาเหตุก็เนื่องจาก

(1) การส่งออกของสหรัฐอเมริกาลดลง ในช่วง 1919-1922 การส่งออกสินค้า เกษตรลดลงกว่า 50% เพราะต่างประเทศขาดแคลนเงินที่จะนำมาใช้ซื้อสินค้าของสหรัฐอเมริกา

(2) ต่างประเทศสามารถฟื้นฟูการผลิตหลังสงครามได้ ก่อให้เกิดการแข่งขันอย่างมาก

(3) สหรัฐอเมริกาได้เลิกนโยบายประกันราคาแก่เกษตรกรทันทีหลังสงครามโลก ครั้งที่ 1 ลื่นสุดลง การขาดการพยุงราคาโดยรัฐบาลทำให้เกษตรกรประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง

(4) การใช้แทรกเตอร์ที่รุนแรงและวิธีการผลิตที่ทันสมัย ทำให้สินค้ายิ่งล้นตลาด มากขึ้น

(5) การเปลี่ยนแปลงแบบแผนในการบริโภค ทำให้เกษตรกรเดือดร้อนเมื่อการ บริโภคข้าวสาลี แป้ง มันเทศ และสินค้าอื่นลดลง หันไปบริโภคเนื้อสัตว์มากขึ้นแทน

ในปี 1921 ซึ่งเศรษฐกิจตกต่ำ การเกษตรประสบกับความรุนแรงของปัญหามากกว่า สาขาอื่น เนื่องจากราคาสินค้าเกษตรลดลงก่อนและลดลงเร็วกว่าสินค้าอุตสาหกรรมอื่น ๆ ความไม่เท่าเทียมกันของราคาที่เกษตรกรขายกับราคาที่เขาคงต้องซื้อนี้เองถือว่าเป็นหัวใจของปัญหา

ความพยายามแก้ไขปัญหานี้ในปี 1922 เริ่มด้วยกลุ่มเกษตรกรเล็ก ๆ ได้รณรงค์ให้ราคาสินค้าเกษตรสูงขึ้นถึงจุดที่สินค้าเกษตรจะสามารถแลกเปลี่ยนกับสินค้าที่มีใช้การเกษตรได้ในอัตราเดียวกับที่เคยเป็นในระยะเวลา 1909-1914 ซึ่งถือว่าเป็นการแลกเปลี่ยนในอัตราที่ยุติธรรม เพราะอำนาจซื้อของเกษตรกรค่อนข้างคงที่ในระบายนั้น และระดับราคาที่ต้องการนี้ต่อมาเรียกว่า “ราคาเสมอภาค” (Parity Price)

เมื่อราคาสินค้าเกษตรยังตกต่ำลงไปอีก ก็ได้มีการเรียกร้องให้รัฐบาลช่วยเหลือในด้านการพยุงราคาและด้านอื่น ๆ เช่น

(1) นโยบายการให้กู้ยืมแก่เกษตรกร โดยการออกรัฐบาลบัญญัติสินเชื่อเร่งด่วนในปี 1923 เพื่อช่วยเกษตรกรให้ได้เงินกู้ระยะ 6 เดือน - 3 ปี

(2) เรียกร้องให้ตั้งกำแพงภาษีสินค้าเกษตร ทำให้มีการออกรัฐบาลบัญญัติกำแพงภาษีเงินในปี 1921 เพื่อเพิ่มกำแพงภาษีขาเข้าในข้าวสาลี ขนสัตว์ ข้าวโพด เนื้อสัตว์ และน้ำตาล

(3) เรียกร้องให้จัดตั้งสหกรณ์การเกษตรอย่างกว้างขวางเพื่อแก้ปัญหาด้านราคา เพราะเชื่อว่าราคาจะสูงขึ้นได้ถ้าเกษตรกรเข้าร่วมมือกันตั้งองค์การด้านการตลาดขึ้นเอง

(4) เรียกร้องให้มีการประกันว่าราคาสินค้าเกษตรจะอยู่ในระดับราคาเสมอภาคซึ่งจะทำให้เกษตรกรมีอำนาจซื้อในระดับพอสมควร

(5) การเรียกร้องที่สำคัญนำโดย George N. Peek และ Hugh S. Johnson ได้เสนอว่าควรหาทางขจัดสินค้าที่ล้นตลาดออกไปจากตลาดในประเทศ โดยการขายออกไปยังต่างประเทศ ในราคาใดก็ได้ ซึ่งวิธีนี้เรียกว่า การทุ่มทิ้ง (dumping) เขาได้เสนอว่าควรมีการจัดตั้งบริษัทของรัฐบาลเพื่อซื้อสินค้าส่วนที่ล้นตลาดและขายไปยังต่างประเทศ ถ้าดำเนินการขาดทุนก็จะได้รับจ่ายชดเชยจากเกษตรกรเองโดยผ่านการเก็บภาษีเกษตรกรจากสินค้าที่ขายได้สำหรับชดเชยส่วนขาดทุนนี้

(6) การเสนอร่างรัฐบัญญัติ McNary-Haugen ในปี 1924 เพื่อให้มีการเพิ่มราคาสินค้าเกษตรขึ้นมายังระดับที่เสมอภาคกับสินค้าอื่น โดยมุ่งพยุงราคาสินค้าเกษตรสำคัญ 8 ชนิด คือข้าวสาลี แป้ง ข้าวโพด ฝ้าย ขนสัตว์ เนื้อวัว แกะ และหมู ด้วยการจัดตั้งบริษัทที่มีอำนาจจะซื้อ และขจัดส่วนที่ล้นตลาดของสินค้าเหล่านี้ โดยทุ่มขายในต่างประเทศ ภายใต้โครงการนี้ราคาจะมี 2 ระดับ คือ ระดับสูงในประเทศ และราคาต่ำสำหรับส่งออก และมุ่งช่วยสินค้าเพียง 8 ชนิดเท่านั้น เพราะเชื่อว่าถ้าราคาสินค้าหลักเหล่านี้สูงขึ้นได้ ราคาสินค้าอื่นจะสูงตามแต่อย่างไรก็ตามร่างรัฐบัญญัติไม่ผ่าน ประจวบกับช่วงนั้นราคาสินค้าเกษตรเริ่มสูงบ้าง เสียเรียกร้องจึงเบาบางลง ข้อสังเกตนโยบายของรัฐบาลมุ่งแก้ไขผ่านสหกรณ์มากกว่าที่จะเข้าไปเพิ่มราคาสินค้าเกษตรโดยตรง

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) McNary-Haugen Bill, 1924
- (2) Agricultural Marketing Act of 1929
- (3) Agricultural **Adjustment** Act of 1933

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา

คำถาม จงอธิบายถึงสาระสำคัญของกฎหมายเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

- (1) Farm Credit Act of 1933
- (2) Soil Conservation And Domestic Allotment Act of 1936
- (3) Agricultural Adjustment Act of 1938

แนวตอบ ดูคำตอบจากหัวข้อกฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ ของสหรัฐอเมริกา